

Gdańsk 12.08.2021

Dr hab. Maciej Nyka, prof. UG
Katedra Prawa Gospodarczego Publicznego i Ochrony Środowiska
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Gdański

Recenzja rozprawy doktorskiej Pana mgr Mateusza Huberta Ziemblickiego pt: „Frontex jako agencja wyspecjalizowana Unii Europejskiej” przygotowanej pod kierunkiem promotora Pani Profesor Anny Doliwy-Klepackiej oraz jako promotora pomocniczego – Pani Doktor Magdaleny Perkowskiej.

Podstawa prawna sporządzenia recenzji

Podstawą sporządzenia niniejszej recenzji jest uchwała Rady Dyscypliny Nauki Prawne Uniwersytetu w Białymstoku z dnia 22 marca 2021r. powierzająca mi funkcję recenzenta w przewodzie doktorskim Pana mgr Mateusza Huberta Ziemblickiego (pismo Dziekana Wydziału Prawa Uniwersytetu w Białymstoku prof. dr hab. Mariusza Popławskiego z dnia 14 maja 2021). Przedmiotem recenzji jest rozprawa mgr Mateusza Huberta Ziemblickiego pt: „Frontex jako agencja wyspecjalizowana Unii Europejskiej” przygotowanej pod kierunkiem promotora Pani Profesor Anny Doliwy-Klepackiej oraz jako promotora pomocniczego – Pani Doktor Magdaleny Perkowskiej, Białystok 2021, licząca 363 stron maszynopisu.

Kryteria oceny

Z uwagi na fakt, że przewód doktorski Pana Mateusza Huberta Ziemblickiego wszczęty został 22 marca 2019, a więc przed 30 kwietnia 2019 r., rozprawa doktorska podlega ocenie w oparciu o ustawę z 14 marca 2003 o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U z 2017r poz. 1789). Zgodnie z brzmieniem art. 13 tejże ustawy „*rozprawa doktorska, przygotowywana pod opieką promotora albo pod opieką promotora i promotora pomocniczego, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub oryginalne rozwiązanie problemu w oparciu o opracowanie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne, lub oryginalne dokonanie artystyczne, oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej*”. Według powyższego kryterium ocenie poddana została rozprawa doktorska Pana mgr Mateusza Huberta Ziemblickiego. Przy ocenie rozprawy doktorskiej przyjęto następujące kryteria: a) wybór i znaczenie podjętej tematyki; b) strukturę i treść merytoryczną dysertacji; c) poprawność formułowania celów badawczych; d) zastosowane metody badawcze; e) wykorzystane źródła; f) stronę formalną rozprawy.

Wybór i znaczenie podjętej tematyki

Tematyka podjęta w rozprawie jest tematyką aktualną i istotną. Problem zarządzania całym szeregiem działań podejmowanych na granicach zewnętrznych Unii jest niezwykle ważny z kilku powodów. Po pierwsze wraz z pogłębianiem i rozlewaniem się procesu integracji europejskiej współpraca państw realizowana na granicach obejmuje coraz to nowe zadania i cele. Po drugie zmiany w otoczeniu geopolitycznym Unii, a w szczególności destabilizacja sytuacji w Afryce Północnej, czy na wschodnich granicach UE, stanowią same w sobie wyzwanie, z którym bez koordynacji wysiłków państw członkowskich UE mogłaby sobie nie poradzić. Po trzecie, podkreślić trzeba, że na horyzoncie pojawiają się kolejne wyzwania, jak chociażby kryzys klimatyczny, czy

radikalizacja reżimów autorytarnych na granicach Unii. Po czwarte pamiętać trzeba, że granice zewnętrzne UE mają niejednorodny charakter i obejmują zarówno granice lądowe, morskie jak i powietrzne. Po piąte wreszcie ograniczenie praktycznej roli granic wewnętrznych spowodowało wzrost znaczenia i roli działań podejmowanych na granicach zewnętrznych, wymusiło koordynację działań państw w tym zakresie a wreszcie stworzyło potrzebę wprowadzenia mechanizmów bazujących na zasadzie lojalnej współpracy pomiędzy państwami, gdyż jak chociażby pokazał kryzys migracyjny, w ramach Strefy Schengen problemy w wykonywaniu zobowiązań między państwowych, do których dojdzie chociażby na granicy zewnętrznej mogą mieć daleko idące skutki nawet w państwach oddalonych o tysiące kilometrów. Wymienione powyżej grupy wyzwań dla szeroko rozumianego bezpieczeństwa wymagają adekwatnej reakcji UE, w tym reakcji w sferze instytucjonalnej.

Przyjęty model funkcjonowania granic zewnętrznych UE na szczęście daleki jest od modeli bazujących na pełnej izolacji zewnętrznej. Wręcz przeciwnie przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości stworzona w UE pozostaje w stałej interakcji z bliższym i dalszym otoczeniem. Widać to wyraźnie na przykładzie polityk odnoszących się do uchodźców i migrantów, która to problematyka została obszernie omówiona w analizowanej rozprawie, ale również w zakresie wspierania właściwych organów zajmujących się egzekwowaniem cel, regulacją obrotu towarowego z zagranicą, czy egzekwowaniem norm w zakresie ochrony środowiska (np. transgraniczne przemieszczanie odpadów). Nie sposób nie zgodzić się ze stwierdzeniem, że w toku ewolucji swoich kompetencji, struktury organizacyjnej i procedur Frontex stał się *jednym z* filarów unijnej *przestrzeni* wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Jego rola z pewnością będzie jeszcze dalej rosła.

Warto podkreślić, że stworzenie i rozwój ram zintegrowanego zarządzania zewnętrznymi granicami UE stanowiło u swoich początków jeden z pierwszych obszarów, w których współpraca państw EWG wykraczać zaczęła poza ramy li tylko gospodarcze. Można więc powiedzieć, że analizowana w przedstawionej do recenzji pracy ewolucja instytucjonalna i proceduralna tej współpracy stanowi istotny element szerszej ewolucji charakteru, celów i funkcji Unii Europejskiej.

Może stanowić głos w toczącej się ostatnio szczególnie głośno w Polsce dyskusji dotyczącej rozwoju Unii, jej relacji z Państwami Członkowskimi, podziału kompetencji w obszarach szczególnie wrażliwych, do których z pewnością można zaliczyć zagadnienia związane z kwestiami ochrony i współpracy granicznej na granicach zewnętrznych UE.

Struktura i treść merytoryczna dysertacji

Pracę rozpoczyna wstęp, po którym następuje osiem rozdziałów merytorycznych, a całość analizy zamyka i podsumowuje zakończenie. Część rozdziałów ma charakter bardziej teoretyczny i problemowy – np. rozdział I, II, czy IV, inne mają charakter bardziej odtwórczy, chociaż nie można odmówić im istotnej wartości, jako że uporządkowują, i systematyzują dosyć rozbudowany i nie do końca jednoznaczny materiał. Każdy z rozdziałów dzieli się na niższe jednostki redakcyjne, z których ostatnia ma charakter podsumowania, podsumowującego i przedstawiającego wnioski płynące z analizy przeprowadzonej w danym rozdziale. Sprzyja to przejrzystości pracy i porządkuje sposób przedstawienia materiału. W rozdziale pierwszym Autor postanowił przybliżyć podstawowe pojęcia w zakresie funkcjonowania Frontexu. W tym rozdziale znalazły się ciekawe teoretyczne rozważania na temat roli agencji w strukturach UE. Autor słusznie zauważa, że wzrost ilościowy jak i wzrost stopnia skomplikowania spraw, które stanowią przedmiot zainteresowania organizacji międzynarodowych wymusza instytucjonalizację, a formą tej instytucjonalizacji w strukturze UE jest powoływanie agencji, służących do koordynacji działań w obszarach poszczególnych polityk unijnych (s. 26). Przyczyny ich powoływania dzieli Autor na funkcjonalne jak i polityczne. Wart podkreślenia jest takt zidentyfikowania przez Autora właśnie tej drugiej kategorii przyczyn, które wykraczają poza podejścia pragmatyczne, wynikające chociażby z zasady pomocniczości, a które wydają się odgrywać istotną rolę w ewolucji instytucjonalnej UE. Co ciekawe Autor dostrzega

wymiar polityczny nie tylko w relacjach Państwa Członkowskie – UE, lecz także widzi agencje i ich ustrój jako wynik gry politycznej także pomiędzy głównymi organami Unii, a więc Radą, Komisją i Parlamentem (s.27).

Jako podstawowe dla potrzeb realizacji założeń badawczych pojęcia Autor uznał pojęcia granicy i migracji. Oczywiście można dyskutować a nawet kwestionować, czy faktycznie katalog podstawowych pojęć związanych z realizacją założonego tematu badawczego ogranicza się jedynie do tych dwóch, czy nie powinien być bardziej rozbudowany. Wydaje się przykładowo, że katalog ten można by uzupełnić o głębszą analizę pojęcia uchodźca oraz podobieństw ale przede wszystkim różnic jakie występują pomiędzy tym pojęciem a pojęciem migranta, czy zjawiskiem migracji. Analiza taka stałaby się dodatkowym ciekawym elementem badań w prezentowanym doktoracie, wzbogacając jego warstwę teoretyczną. Wyzwania związane z problemem uchodźców aktualnie już są a prawdopodobnie w najbliższym czasie staną się jeszcze większym priorytetem działań związanych z zarządzaniem granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej. Świadczyć o tym może najlepiej niedawny kryzys, który szczególnie odczuwalny stał się w krajach południa Europy. Nie sposób nie zauważyć, że zagadnienia te zostały w bardzo intelektualnie atrakcyjny sposób ujęte w monografii Pani Doktor Perkowskiej pt.: „Humanitarianism, Human Rights and Security. The Case of Frontex, Routledge 2021, pełniącej funkcję promotor pomocniczej. Czasami świetne wzory można znaleźć bliżej niż się przypuszcza.

Podobnych kluczowych pojęć i problemów jest sporo więcej, więc zastanawiać może dlaczego Autor ogranicza się jedynie do wskazanych przez siebie dwóch. Można zauważyć, że w punkcie odnoszącym się do agencji Autor pochyła się nad pojęciem i specyfiką, więc częściowo uznać można, że katalog identyfikowanych przez Autora podstawowych pojęć jest bardziej rozbudowany, niż wynikać to będzie ze spisu treści, czy tytułów jednostek redakcyjnych tekstu.

Wśród uwag krytycznych dotyczących tej części dysertacji chciałbym wskazać również na fakt, że w części rozważań poświęconych granicom (a nawet można bardziej ogólnie stwierdzić, że w prawie całej pracy) praktycznie pomija się problem granic morskich. Jest to kolejny obszar w którym Autor mógł przeprowadzić ciekawe rozważania teoretycznoprawne dotyczące chociażby

różnic, specyfiki granic morskich, zagadnień jurysdykcyjnych na obszarach morskich, wpływu stref na realizację władzy państwa nabrzeżnego itp. Warto o tym wspomnieć, gdyż granica morska Polski wynosi 440km i jest dłuższa niż granica z Litwą, Białorusią, a tym bardziej z Rosją. W skali Unii, rola granic morskich rośnie jeszcze bardziej. Tym czasem w pracy problem granic morskich pojawia się dopiero na 243 stronie. Jest to uwaga recenzenta zajmującego się badawczo także prawem morza, związanego z ośrodkiem naukowym w Gdańsku, więc pewien głód analizy w tym obszarze może wynikać osobistych uwarunkowań.

W rozdziale drugim Autor pochyla się nad kolejnym ciekawym problemem badawczym, a mianowicie nad problemem realizacji założeń zintegrowanego zarządzania granicami zewnętrznymi Unii w kontekście funkcjonowania w Unii strefy Schengen. Analiza przeprowadzona w tym rozdziale jest tym istotniejsza, że jak zauważa sam autor funkcjonowanie strefy Schengen powoduje, że „o ile granice pomiędzy samymi państwami tracą na znaczeniu, o tyle granice Unii Europejskiej z państwami trzecimi stają się coraz wyraźniejsze” (s. 53). Powiedzieć by się chciało, że stają się nie tylko wyraźniejsze, ale zarządzanie nimi staje się bardziej skomplikowane i wymaga współpracy pomiędzy państwami. W rozdziale Autor w pierwszej kolejności bada genezę i rozwój strefy Schengen, status jej granic a następnie przechodzi do problemu kształtowania się polityki dotyczącej granic zewnętrznych Unii. Rozdział ten nie budzi większych uwag, zrealizowany jest poprawnie. Autor dostrzega wyzwania związane z brakiem ekwiwalencji pomiędzy granicami zewnętrznymi UE a granicami strefy Schengen. W sposób ciekawy przedstawia proces tworzenia się polityki dotyczącej granic zewnętrznych, od problemów rozproszonych w wielu różnych politykach unijnych, po ich ujednoczenie, a także rozwój podstawy normatywnej dla realizacji tej polityki.

Logiczną kontynuacją rozważań przedstawionych w rozdziale drugim było przejście do analizy instytucjonalnej. Faktycznie rozdział trzeci omawia ramy organizacyjne Frontexu. Analiza obejmuje strukturę organizacyjną tej instytucji, z uwzględnieniem norm ustrojowych a także ewolucji kompetencji poszczególnych organów Frontexu. Autor pochyla się także nad formami współpracy pomiędzy Frontexem a państwami członkowskimi UE. Analiza idzie także dalej i obejmuje formy współpracy z państwami pozaunijnymi. Autor omawia w rozdziale tym model zarządzania

Frontexem, opierający się na „dualistycznej egzekutywie”, który jest modelem stosunkowo rozpowszechnionym wśród agencji UE. Wnioski płynące z analizy przeprowadzonej w tym rozdziale wskazują na to, że struktura organizacyjna omawianej agencji jest stosunkowo stabilna, zaś zmiany obejmują przede wszystkim jej kompetencje, o czym mowa jest w następnych rozdziałach. Rozdział trzeci, zdaniem recenzenta mógłby równie dobrze zostać połączony z czwartym, traktującym o kwestiach finansowych oraz właśnie zadaniach i kompetencjach Frontexu. Rozdział czwarty bowiem jest stosunkowo krótki, a treści w nim zawarte w sposób logiczny łączą się z kwestiami ustrojowymi.

Rozdział piąty obejmuje swoją treścią aktywność Frontexu na granicach zewnętrznych UE. Obejmuje on wspólne operacje i szybkie interwencje na granicach zewnętrznych, działania w zakresie powrotów oraz ochrona zewnętrznych granic morskich UE. Nie do końca zrozumiałą jest dla recenzenta powód wyodrębnienia do osobnego rozdziału – rozdziału szóstego działań o charakterze wywiadowczym. Zastanawiające jest także powrót w tym rozdziale do analizy instytucjonalnej w kontekście stałej służby Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej. Kwestie instytucjonalne obszernie omawiane były przecież w rozdziale trzecim. Z drugiej strony nie sposób nie zauważyć, że ujęcie w rozprawie traktującej o ewolucji działań agencji Frontex zadań związanych z działalnością związaną z prewencją, analizą ryzyka i wywiadem jest ze wszech miar celowe, uzasadnione, a także najzwyczajniej w świecie ciekawe, dla czytelnika.

Rozdział siódmy, również bardzo krótki, ujmuje kwestie współpracy Frontexu z innymi instytucjami, organami i państwami członkowskimi UE. Znowu nie do końca przekonujące dla recenzenta jest połączenie w jednej jednostce redakcyjnej tekstu kwestii współpracy z zagadnieniami szkoleń, badań i innowacji. Są to zagadnienia, które jak mogło by się wydawać, przynależą do problematyki instytucjonalnej, a więc znowu do materii ujętej w rozdziale trzecim.

Rozdział ósmy, ostatni, omawia instytucje prawne służące usprawnieniu realizacji przez Frontex swoich działań, a więc EUROSUR, ETIAS, oraz Fado. Służą one do zapewnienia jednolitości w zakresie warunków kontroli osób i ochrony granic zewnętrznych Unii oraz państw członkowskich.

Podsumowując tę część oceny pracy, należy wskazać, że praca jest obszerna, i posiada rozbudowaną strukturę. Generalnie struktura służy realizacji przyjętego przez Autora celu

badawczego i odpowiada wymogom logiki wywodu naukowego. Prezentuje również adekwatny poziom merytoryczny, chociaż, co zostało wskazane powyżej, w niektórych obszarach Autor kończy analizę tam, gdzie mogłaby się ona tak naprawdę dopiero zaczynać, sygnalizując jedynie wątki, które tak naprawdę stanowić mogłyby bardzo ciekawy przedmiot analizy ocenianej pracy. Wyraźnie widać, że może z powodu pewnej nieśmiałości naukowej, Autor wyraźnie lepiej czuje się poddając wnikliwej analizie treść norm prawa wtórnego (zwłaszcza rozporządzeń unijnych), niż odnosząc się do bardziej abstrakcyjnych kwestii związanej z wartościami czy zasadami prawa UE, które przecież są doskonale widoczne także w tematyce objętej kognicją Frontexu. Powoduje to niebezpieczny wzrost objętościowy treści pracy, poświęconej opisowi wobec części pracy poświęconej analizie i syntezie. W przypadku analizowanej pracy zdaniem recenzenta granica proporcji nie została naruszona, lecz rozrost części opisowej pracy spowodował, że mogła by ona mieć kilkadziesiąt stron mniej, bez szkody dla jej wartości merytorycznej. Szczegółowość opisu instytucji Frontexu jest godna pochwały i z powoduje, że z pewnością spore części pracy mogą być wykorzystywane jako podręcznik, czy materiały dydaktyczne, chociażby wykorzystywane w szkoleniach dla służb. Z drugiej strony nie każdy dobry podręcznik stanowi pracę kwalifikującą się jako podstawa do ubiegania się o stopień naukowy. Takie prace bowiem zmierzają do rozwiązania konkretnego problemu badawczego. Analizowany tekst problem badawczy rozwiązuje, lecz dostarcza także nie do końca z nim powiązanych informacji, a przynajmniej informacji, które nie są niezbędne dla rozwiązania tego problemu badawczego.

Poprawność formułowania celów badawczych

Cele badawcze pracy naukowej przeważnie formułowane są we wstępie, niekiedy w rozdziałach wstępnych pracy. Tak jest również w przypadku analizowanej pracy doktorskiej. Autor we wstępie stwierdza, że „celem niniejszej rozprawy jest uporządkowanie oraz przedstawienie i analiza uregulowań dotyczących Frontexu jako agencji wyspecjalizowanej UE” (s. 11). Cel ten z pewnością jest realizowany w pracy, lecz podkreślić trzeba, że jest to cel bardzo zachowawczy i mało

ambitny. Brakuje mu bowiem problemowości, brak realnego problemu który analiza ma rozwiązać. Uporządkowanie i analiza materiału stanowić może bowiem dopiero wstęp do przeprowadzania właściwych badań. W dalszej części wstępu szczęśliwie pojawiają się dodatkowe cele badawcze, których realizacja przynosi większą satysfakcję czytelnikowi, a mam wrażenie, że i Autorowi. W ramach pracy Autor formułuje bowiem pytanie o „kierunek i zakres zmian w strukturze oraz działalności” (s. 11) instytucji odpowiedzialnych za realizację współpracy państw na zewnętrznych granicach UE. Jest to z pewnością cel godny pracy naukowej na stopień doktora, realny problem, który co najważniejsze, daje Autorowi możliwość zaprezentowania warsztatu naukowego, będącego *de facto* przedmiotem oceny recenzenckiej w przewodzie doktorskim. Dalsze pytania pomocnicze, przyjęte przez Autora jeszcze lepiej doprecyzowują i uatrakcyjniają cel badawczy. Pojawia się w nich bowiem element analizy celowości wspomnianych powyżej zmian oraz powiązania ich z dynamicznie zmieniającymi się warunkami zewnętrznymi (i w mniejszym stopniu wewnętrznymi) w ramach których funkcjonować musi UE wraz z jej agencjami wyspecjalizowanymi.

Zastosowane metody badawcze

We wstępie Autor pominął rozważania dotyczące doboru metod badawczych. W pracach doktorskich wprowadzenie części metodologicznej do treści rozprawy nie jest niezbędne, a autorzy pomijają je niekiedy nawet w rozprawach habilitacyjnych. Oznacza to jednak, że to na recenzencie spoczywa identyfikacja metod badawczych stosowanych przez Autora, jak i stwierdzenie, czy posługiwanie się nimi ma charakter świadomy, celowy i wreszcie czy jest poprawne. Metody przyjęte przez Autora są zróżnicowane, czyniąc zadość założeniom heteronomii metodologicznej. Autor w pracy uwzględnia metodologię nauk prawnych (logikę, analizę, argumentację i hermeneutykę), modele dyskursów prawnych (model dyskursu systemu prawa i model dyskursu sądowego stosowania prawa) oraz komunikacyjne ujęcie zjawisk prawnych (filozoficzne podstawy komunikacji w jurysprudencji i legitymizacje prawa w informacyjnym społeczeństwie demokratycznego państwa prawa).

Bez wątpienia w pracy, podobnie jak w innych podobnych, dobrych rozprawach naukowych z prawa, dominuje metoda dogmatycznoprawna. Spora część pracy opiera się de facto na analizie treści rozporządzeń regulujących funkcjonowanie Frontexu. Z uwagi na to, że Autor w pracy bada ewolucję norm prawnych w obszarze objętym zakresem analizy, obszernie wykorzystywana jest także metoda historycznoprawna. Często powtarza się w pracy schemat analizy od rozporządzenia Rady 2007/2004, przez rozporządzenie 1168/2011, rozporządzenie 2016/1624 aż po rozporządzenie 2019/1896. W oparciu o ten schemat analizowana jest właśnie ewolucja poszczególnych rozwiązań prawnych regulujących funkcjonowanie agencji. W dużo mniejszym stopniu, ale również dostrzec można ślady zastosowania metody prawnoporównawczej, w szczególności w obszarze w którym badana jest zgodność przyjętych norm prawa UE z normami Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, chociażby poprzez analizę orzecznictwa ETPCz. Podobnie z mniejszym natężeniem, ale pojawiają się także elementy socjologicznej i ekonomicznej analizy prawa.

W świetle powyższych uwag, dobór metod badawczych w pracy jest w mojej opinii właściwy, Autor posługuje się nimi w sposób umięjętny i świadomy. Widać dojrzałość badawczą i duże zaangażowanie Autora w prowadzone przez Niego analizy.

Wykorzystane źródła

Pracę Autora na źródłach również wysoko oceniam. Autor zebrał naprawdę reprezentatywny wybór źródeł bibliograficznych obejmujących większą część publikacji dotyczących analizowanego przez niego tematu w polskiej doktrynie. Sięgnął też dalej do literatury zagranicznej, angielskojęzycznej, czeskiej, ukraińskiej i niemieckiej. Bogate źródła bibliograficzne uzupełniane są poprzez orzecznictwo sądów międzynarodowych, a także oczywiście teksty źródłowe aktów prawnych, a nawet komunikaty wydawane przez organy Unii. Sposób doboru źródeł i ich wykorzystywania wskazują na solidny, dojrzały warsztat badawczy Autora.

Strona formalna rozprawy.

W recenzjach zazwyczaj mało treści (bo może nie uwagi) poświęca się kwestiom formalnym analizowanych rozpraw. Standardem jest, że prace, których autorzy przygotowują na właściwym poziomie merytorycznym i technicznym pracę osiągnęli również adekwatny poziom umiejętności przygotowywania rozpraw od strony formalnej. W tym przypadku pragnę zrobić jednak pewien wyjątek i pochylić się nad stroną formalną rozprawy w sposób nieco bardziej uważny. Praca bowiem od strony formalnej jest moim zdaniem bliska ideałowi i może być traktowana jako wzór. Poczynając od jakości przypisów, spisu treści, podziału bibliografii, przez estetycznie wykonane i nienachalne, i z umiarem stosowane elementy graficzne (słupki, grafy i ramki) praca robi naprawdę świetne wrażenie. Także językowo widać dużą dyscyplinę autora i prawdopodobnie skorzystanie z pomocy profesjonalnych polonistów, językoznawców w przygotowywaniu dysertacji, co traktuję nie tylko jako wyraz rozsądku i dojrzałości, ale także szacunku dla czytelnika. Dość powiedzieć, że w całej pracy udało mi się znaleźć poniżej 10 błędów edytorskich, co jest chyba najniższą liczbą wśród wszystkich recenzowanych przeze mnie tekstów wliczając w to rozprawy habilitacyjne i monografie publikowane w czołowych wydawnictwach w Polsce. Podkreślam ten element nie dlatego, żebym uważał, że element ten „ratuje” pracę, która broni się sama i którą oceniam jako bardzo solidną, ale dlatego, że Autor poświęcił wiele wysiłku temu elementowi, wysiłek ten widać i jest to w obecnych czasach niestety wyjątek niż zasada.

Konkluzja

Podsumowując rozważania dotyczące mojej oceny rozprawy doktorskiej Pana Magistra Mateusza Huberta Ziemblickiego pragnę podkreślić, że większość moich uwag ma charakter polemiczny i jest związana z faktem, że w moim przekonaniu zarówno sam temat jak i jego realizacja mogła nastąpić w sposób nieco bardziej odważny, ambitny, poruszając wątki które są przedmiotem

moich zainteresowań badawczych. Praca spełnia wszystkie wymogi jakie można stawiać przed solidną, uczciwie przepracowaną i rzetelną badawczą rozprawą doktorską.

Rozprawę doktorską Pana Magistra Mateusza Huberta Ziemblickiego pt.: "Frontex jako agencja wyspecjalizowana Unii Europejskiej" przygotowaną pod kierunkiem Pani Profesor Anny Doliwy-Klepackiej i Pani Doktor Magdaleny Perkowskiej uznaję za oryginalne rozwiązanie problemu naukowego i potwierdza ona wiedzę Autora zarówno w obszarze prawa europejskiego, jak i prawa międzynarodowego. Poziom rozprawy potwierdza umiejętność Pana Magistra Mateusza Huberta Ziemblickiego do prowadzenia pracy naukowej. Sama zaś rozprawa w pełni spełnia wymogi rozprawy doktorskiej określone w art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki w zw. z art. 179 ust. 3 ustawy z dnia 1 lipca 2018 Przepisy wprowadzające ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2018, poz. 1699). Tym samym w mojej opinii może stanowić podstawę do ubiegania się przez Pana Magistra Mateusza Huberta Ziemblickiego o nadanie stopnia naukowego doktora. W pełni uzasadnione będzie tym samym dopuszczenie przez Wysoką Radę Wydziału Prawa Uniwersytetu w Białymstoku Pana Magistra Mateusza Huberta Ziemblickiego do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

UNIWERSYTET GDAŃSKI
Wydział Prawa i Administracji
Katedra Prawa Gospodarczego Publicznego
i Ochrony Środowiska
dr hab. Maciej Nyka, prof. UG